

Jaume Sobrequés i Callicó

Viana

La presó del príncep

EDITORIAL BASE

Novel·la històrica

EDITORIAL BASE

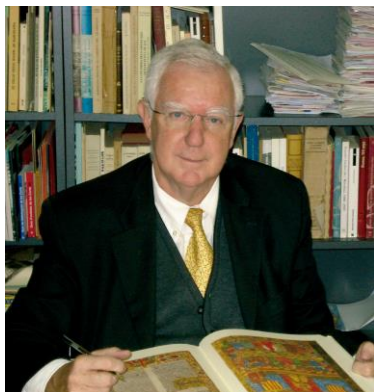
Viana

La presó del príncep

Jaume Sobrequés i Callicó

Impactant relat històric de la lluita entre el pare, el rei Joan II, i el seu fill, el príncep de Viana, per assolir el domini polític sobre Catalunya, a la segona meitat del segle XV.

Aquesta obra del reputat historiador **Jaume Sobrequés** relata el gran conflicte personal i polític que tingué lloc després de l'empresonament del **príncep de Viana** per part del seu pare, el monarca d'origen castellà Joan II, aleshores rei de Catalunya. Darrere d'aquesta trista història d'odi patern s'amaga una intensa història d'amor entre les institucions catalanes —amb la Generalitat de Catalunya al capdavant—, el poble català i el príncep de Viana, que s'enfronten de manera violenta amb el seu monarca, per aconseguir l'alliberament del príncep. Aquest llibre es basa en dades, esdeveniments i diàlegs rigorosament cimentats en la realitat històrica d'allò que va ser un dels episodis més significatius de la irreductible voluntat de la Generalitat de Catalunya en defensa, fins a les darreres conseqüències, dels drets i les llibertats constitucionals del país, agredits per un monarca nascut a Castella i a qui li costava d'acceptar la doctrina pactista, que regulava, en preeminència de les institucions catalanes, les redaccions polítiques entre aquestes i la casa reial.

L'historiador gironí **Jaume Sobrequés i Callicó** és president de la Societat Catalana d'Estudis Històrics (IEC) i director del Centre d'Història Contemporània de Catalunya. Ha estat catedràtic d'història de la Universitat Autònoma de Barcelona, senador constitucional per l'Entesa dels Catalans i diputat al Parlament de Catalunya. És autor de nombrosos llibres d'història. Amb aquesta obra sobre un esdeveniment cabdal del passat català, l'autor inicia un nou camí literari com a escriptor, sempre amb el rerefons de la fidelitat històrica als fets que relata.

La memòria d'una vida tan atzarosa al servei de Catalunya ha resistit el pas dels segles i s'ha mantingut viva al llarg de moltes generacions de catalans.

Fragment

En una acció que no tenia precedents en la història del país, el rei Joan II, un rellevant hereu de la Corona instaurada el 1410 en el malaurat Compromís de Casp, feia empresonar el seu fill primogènit, el príncep Carles de Viana. Aquest, prostrat als peus del seu pare, amb els ulls plorosos, va exclamar: «Pare, on és la vostra fe reial [seguretat], que em vàreu donar per tal que vingués de Mallorca? I on, la protecció reial que frueixen, per dret de la pàtria, aquells que venen a Corts? On és la reial clemència, que manifesta que és cosa injusta que hom sigui damnat i perseguit el mateix dia que és partícip de la pau i benedicció del rei? A Déu poso per testimoni que no he tingut mai el pensament ni he fet res contra la vostra reial persona. No vulgueu prendre venjança de la vostra carn ni ensagnar les vostres mans amb la meva sang».

La resposta enèrgica a aquest fet per part dels governants de la Generalitat va ser immediata. Tres dies després d'haver-se produït, el 5 de desembre de 1460, els parlamentaris que es trobaven a Lleida assistint a les sessions de les Corts a què havien estat convocats pel monarca, elegiren tres missatgers per ocupar-se de l'alliberament del príncep, i encarregaren als diputats del General residents a Barcelona que convoquessin una reunió urgent per tal de trobar una sortida a la situació que posés repòs a la cosa pública del Principat.

Coneixedors els ciutadans de Lleida d'aquella acció ignominiosa foren corpresos d'un sentiment de gran pesar, que expressaren amb plors i gemecs, tant homes com dones i infants de la ciutat. En poques hores, els diputats de la Generalitat mobilitzaren la flor i nata de les personalitats més representatives del país pertanyents als sectors militar o de la noblesa, eclesiàstic i municipal, i constituïren una comissió d'emergència política amb l'únic objectiu d'aconseguir l'alliberament de Carles de Viana. Entre els seus dotze membres hi havia l'arquebisbe de Tarragona, el bisbe de Barcelona, els abats de Sant Benet de Bages i de Roses, i les més altes jerarquies eclesiàstiques d'arreu del país; nobles, com Dalmau de Queralt i Martí Guerau de Cruilles, i representants de les ciutats, entre els quals, consellers de Barcelona, Puigcerdà i Cotlliure.

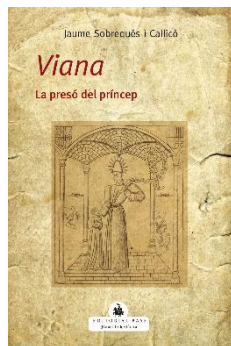
En la primera reunió que aquella comissió va celebrar, sota la presidència de l'abat de Montserrat, es prengué l'acord de nomenar també un Consell de vint-i-set membres amb la missió d'assessorar els diputats sobre què

EDITORIAL BASE

calia fer en una avinentesa considerada d'extrema gravetat per al país. L'ambaixada estaria finançada amb diners de la Generalitat, administrats directament per aquells que aviat sortirien de Barcelona per anar a reunir-se amb el rei, que es trobava a Lleida.

Els diputats del General, residents a Barcelona, procediren sense dilació a convocar aquells que havien estat designats per portar a terme una negociació que es preveia plegada de dificultats. Se'ls ordenà que anessin urgentment a Barcelona «sens triga ni dilació». L'alt rang dels integrants de la futura ambaixada tenia per objecte inicial impressionar Joan II i intentar aconseguir un ràpid final feliç d'aquell desagradable afer. [...]

Viana

La presó del príncep

Jaume Sobrequés i Callicó

ISBN 978-84-19007-07-0

Pàgines: 272

PVP: 17,90 €

[Editorial Base](#)